

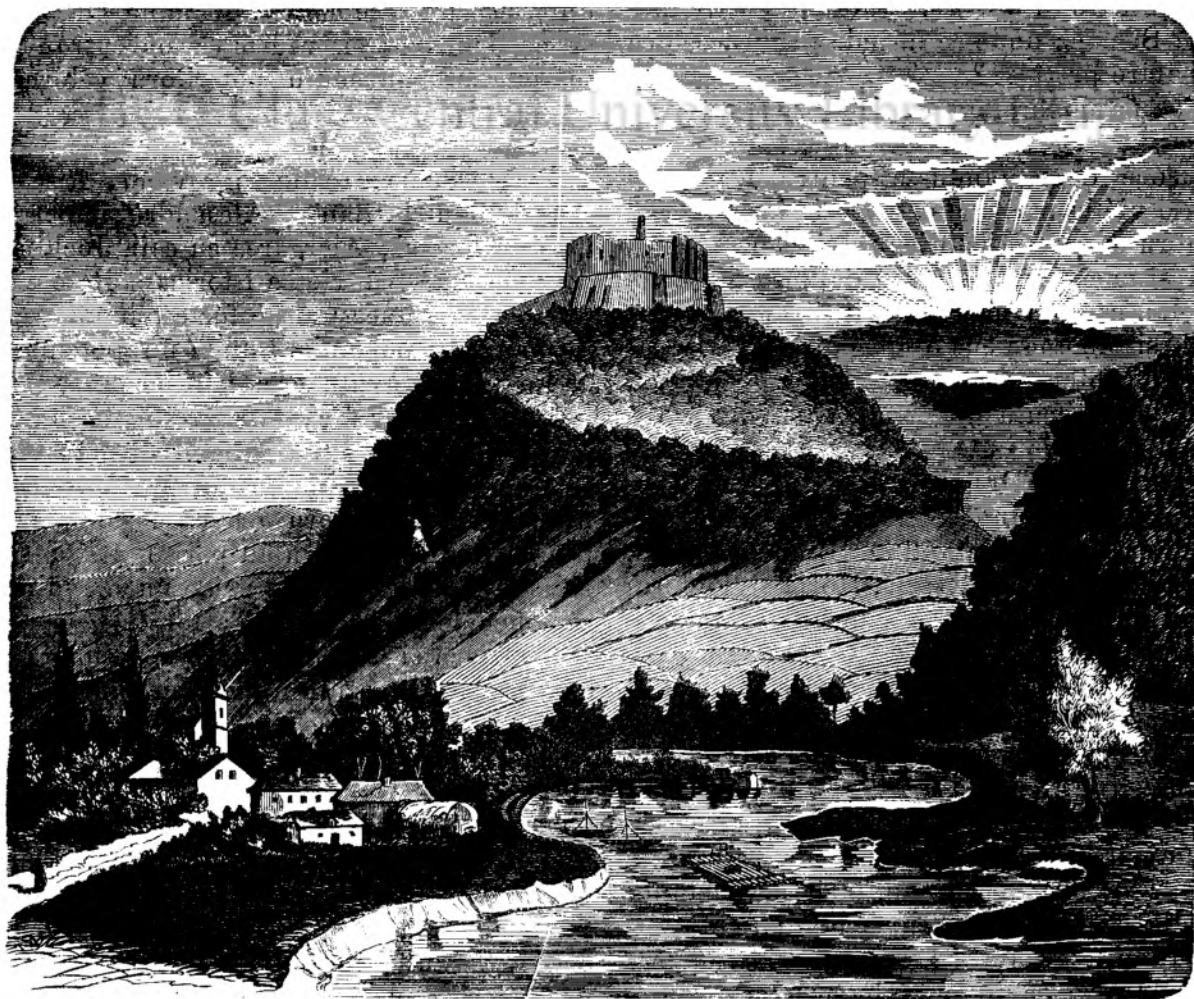
Pesta 31 octombrie. (12 noiembrie.)

Va săi dominec'a. | Redact. : strad'a arborelui verde nr. 40.

Nr. 44.

Anulu VII, - 1871.

Pretiuu pe anu 10 fl., pentru Roman'ia 2 galbeni.

Ruinele cetății Deva.

Elementulu istoricu in poesi'a poporala.

I.

Literatii romani câti au scrisu pana acuma despre poesi'a poporala, o tractara multu pucinu din punctulu de vedere mitologicu, lasandu elementulu istoricu, asié gravu si importantu, mai de totu neconsideratu si neatinsu. Singuri numai dnii Hajdeu si Marienescu si fericitul Nicolau Balcescu in scrierile loru literarie atrasera atentiunea scriitoriloru la acésta fantana frumósa de simtieminte sublime, de idei maretie si de fapte admirabile, in cari se resfrange ca prin o prisma viéti'a de nóuespre-diece seculi si mai bine a poporului romanu.

Déca poesi'a poporala contine unu imperiu asié vastu de mituri antice, ne vine intrebarea de alta parte, câta istoria aflâmu in ea? Ce feliu de evenimente si fapte istorice se pastréza in traditiunile si cantecele nóstre poporale? Si pana unde se intinde firulu acestoru margaritare pretióse?

Poesi'a poporala a Romaniloru incepe a fi istorica incependu de la secululu alu X-le. De aici incóce desceptandu-se pentru legionarii Daciei o viéti'a natiunala, poesi'a loru inca-si ié timbru de poesi'a istorica, ea incepe a cantá faptele si evenemintele ce au datu forma nóua orientelui, canta armele, beliducii si cavalerii romani si depinge cu o elegántia si vivacitate admirabila, datinele, viéti'a sociala si politica din seculu in seculu pana in cvulu presinte.

Trecerea lui Dragosiu si a lui Radu Negru, Mircea, Corvinu, Stefanu celu mare, Mihaiu vitézulu, Constantinu Brancoveanulu, Chinezu, Mihu, Novacescii, Horia si Tudoru, éta aici in pucine síre o istoria intréga din poesi'a poporala.

Dara sê vedemu pana unde trecu reminiscintiele istorice preste secululu alu diecelea si ce suveniru istorice léga pe legionarii Daciei cu Roma si pe Romanulu de asta-di cu Daci'a vechia?

Incátu se estinde poesi'a si traditiunile nóstre preste acestu periodu, facia cu pucinulu materialu poeticu pana acuma adunatu, intimpinâmu multe greutâti. La acésta se mai adauge impregiurarea, câ in cursulu secelorlu, multe traditiuni vechi s'au imbracatu in forme nóue si fapte vechi s'au legatu de evenimente mai recente pierdiendu-si prin aceea meritulu ade-

veratu istoricu, asié câtu elementulu istoricu din acestu periodu sémena mai multu cu nesce inscriptiuni róse de dintele timpului, din cari se mai cunoseu numai pucine caractere nelegibile.

Poesi'a poporala, ce trece preste secululu alu diecelea, este fabulósa, mai multu mitica decâtu istorica, si poporulu romanu in periodulu acest'a ocupa unu locu mai multu intre natiunile pasive de câtu active si individualitatea nu este espresa.

Aflâmu mai multu urmele religiunii de câtu a faptelor curatu istorice, si elementulu istoricu se restringe séu numai la viéti'a sa interna séu la eroii cu totulu straini.

Eroii acestei poesii sunt imbracati cu câte unu nimbu etericu, faptele loru sunt miraculóse si bizare intogma ca la primii eroi ai poesiei elenice.

Ei caletorescu invocandu lun'a, vorbescu cu calulu seu, sapa fantani in verfulu muntiloru, facu mori pe verfulu stanciloru, oprescu riurile sê curga, se lupta cu balaurii si cu spiritele si vedemu concentrandu-se in ei antagonismulu poteriloru celoru mai opuse.

Acestu caracteru lu-aflâmu in *Argiru si Elena, Dochia, Ioanu Iorgovanu, Riscogelu, Andronimu si Jilan'a, Alesandru imperatulu, Calulu mirelui, Alergarea cu caii, Joculu s. a.*

Cu tóte, câ viéti'a istorica a Romaniloru din periodulu acesta este fórte pucinu espresa in poesi'a sa poporala, totu-si nu potemu díce câ nu amu fi avutu eroi istorici si câ poesi'a poporala nu i-ar fi cantatu vre-odata. Traianu, Aurelii, Aurelianu si alti beliduci au fostu multe secle cantati de poporulu romanu. Dara sê fi fostu memori'a loru ori câtu de santa, cu timpu traditiunile loru au peritu si s'au stinsu remanendu numai unele urme pucine din cari sê conchidemu la esistinti'a loru.

Chiaru si la Germani poesi'a istorica se incepe numai cu secululu alu X-le si tóte reminiscintiele istorice mai vechi pana la cantulu Nibelungiloru constau mai multu din traditiuni si povesti.

La Rusi inca centrulu elementulu istoricu este Vladimiru ciarulu din Chiew care pe la anulu 1000 d. Ch. intórse poporulu la Chrestinismu.

Vedemu astu-feliu, câ si la alte popóre europene elementulu istoricu se intinde numai pana la secululu alu diecelea si totu ce trece preste acestu punctu din colu, sunt numai nesce lieuriri slabe si ratecite a unui sóre apusu.

II.

Atâtu baladele, câtu si colindele, doinele si descantecele contienu multu elementu istoricu. Cele d'antâiu ni descriu faptele si eroii diferitelor epoce, si forméza in linia prima poesi'a istorica a Romaniloru, éra colindele ca cantari religiöse contienu mai multu elementulu miticu.

Doinele, ca o expresiune momentana a simtiemintelor, ni descoperu dispusetiunile animei sub diverse impregiurâri.

Descantecele ni pastréza cultulu poteriloru ascunse si fórte pucinu atingu terenulu istoricu. Tóte inse la olalta contienu tesaure mari de margaritare istorice din viéti'a poporului romanu.

Strabunii nostrii inca aveau cantâri despre eroismulu cavaleriloru sei si despre marirea stramosiloru dupa cum ni mentionéza Cicerone Jusc. IV. 2. gravissimus auctor in originibus dixit Cato, morem apud maiores hunc epularum fuisse, ut deinceps qui accubarent canerent ad tibiam clarorum virorum laudes atque virtutes, — si éراسi aflâmu in Cicerone si Varone câ: in conviviis puerii modesti ut cantarent carmina antiqua, in quibus laudes erant maiorum, et assa voce et cum tibicine.

Tóte aceste nu erau alte de câtu balade dupa cum avemu si noi asta-di. In Catulu si Lucretiu aflâmu inca unele urme din vechile balade romane, cari asta-di inse cu greu le mai potemu descifrá.

Cu legionarii romani au trecutú in Dacia si baladele si cu ele si memori'a eroiloru romani. Multu timpu va fi cantatu Ardelénulu pe vâile sale si tieranulu pe campulu celu deschisu alu tieréi sale, balade despre virtutile cavaleriloru si beliduciloru romani. Dar in torentele celu turbure alu secliloru, ce au trecutú preste Daci'a, subiectulu baladeloru au disparutu cu incetulu si numai suvenirea evenimentelor au remasu intiparite in spiritulu si anim'a poporului romanu.

Mai aflâmu ici si cólea inca o vóce a poporului, unu cantecu, o naratiune, unu sunetu ce se referesce la epoc'a romana, si cu incetulu voru perí si acelea déca nu vomu cercá sê le mantuimu din torentele timpului.

Dupa premiterea acestor'a voiu sê vorbescu in rendulu venitoriu despre eroii poesiei antice.

Nic. Densusianu.

Din'a lacului.

Susu pe cóst'a dealului
 La tulpin'a popului,
 Cine siede? cine plange
 Totu cu lacrima de sange?
 Unu bietu mandru fâcâiasiu
 Palidu, tristu, dar dragalasiu.
 Turturel'a 'n plopú i canta,
 Ér la capu-i lu-descanta
 O maiéstra vrajitória
 Care schimba lun'a 'n sóre...
 Ból'a este negâcíta,
 Bab'a mumura uimita.
 — „Ce doreri, ce chinuri grele
 Sunt in cuibulu vietii tele?
 Dragulu mamei spune dreptu.
 — Mama, totu ce am e 'n peptu.
 Uita: anim'a-mi svînesce
 Si in focu se mistuiesce;
 Unu fiuru me ié de spate,
 Si totu sinulu mi-strabate;
 Fruntea-mi arde si-i scaldata
 D'o sudóre inghiatiata;
 Buzele mi se albescu
 Si obrazi-mi se rosiescu,
 Si mi-vine ca sê plangu,
 Animiór'a sê mi-o stringu
 Câ-ci se sparge, si asiu vré...
 Oh! asiu vré pe mandr'a mea.
 Nu-e de ochiu, nu e din iele,
 Nu e nici din césuri rele,
 Ci pustfulu de iubitu
 Sufletulu mi lu-a ranitu.
 Intr'unu reversatu de diori,
 Candu e timpulu numai flori,
 Stam pe malulu lacului
 Si cantam berbecului
 De jocá la cantulu meu...
 Candu d'odata ce vediu eu?
 Ca unu angeru de lumina,
 Cu privirea lui senina,
 Albu ca spum'a laptelui,
 VEDIUI DÎN'A LACULUI!...
 D'atunci suferu necurmatu
 Si versu lacrimi infocatu,
 C'a ei umbra o diarescu
 Ori si unde ratecescu...
 — Te alina fetulu meu,
 Si asculta ce ti-spunu eu.
 DÎN'A LACULUI, SOCÍA
 De voiesci sê ti-fie tîe,
 Fluerasiulu ié-ti si du-te
 Pe poteci nestrabatute,
 Pana candu se luminéza;
 In acela-si locu te-asiédia
 Si incepe a cantá:
 DÎN'A SE VA ARETÁ.
 Dar la ea sê nu te uiti,
 Ci sê canti, mereu sê canti,
 Pana s'o apropiá,
 De amoru s'o aprindea,
 Si in bratie te-o luá
 Si cu focu te-o sarutá,

Câ atuncea e a ta.
Astu-felu este datu sê fia :
Num' aceluia socia
Care 'n ochi nu-i va cautá
Pan' ce nu lu-va sarutá.

Elu pe locu cum audiea,
Sanetosu mi se trezea.
Mi se primenea frumosu
Ca unu ginere voiosu.
In brîu rosiu aninâ
Fluerasiulu micutielu,
Ér alaturea cu elu
Unu manunchiu de busuiocu
Sê oprésca mandr'a 'n locu.
In pareu se ogliudea
Si cu turm'a purcedea.
Diori de diua se iveau,
Campii ochiloru rideau ;
Picaturele de róua
Le dá smaltiu, viétia nóua.
Junele candu ajungea,
Langa malu mi se oprea.
Lacu 'n auru schinteiá
Si frumosu se leganá
Intre maluri inverdîte
Si de flori inbalsamite.
Pe o piétra s'asiédiá,
Fluerulu din brîu scotea
Si o doina incepea :
Doina dulce, plangatória,
De iubire ardietória,
In câtu ori cine-ascultá
De doru mare s'aprindea ;
Frundi'a nu mai tremurá,
Ventulu nu mai adfá,
Cerbii din paduri esiau
Si cantarea-i ascultau ;
Turm'a-i lacrima versá,
D'a mai pasce se lasá
Si la dinsulu ascultá.
Inse laculu de odata
Und'a-i limpede curata
O rotesce fiorósa,
Si, din spum'a-i recorósa,
Multu mai alba o fecióra
Nalta, candida, usióra,
Radiósa se ivesce.
Tóta firea se uimesce.
Numai tinerulu pastoru
Canta doina cu amoru.
Elu la dîna nu cautá.
Din'a trista lu-ascultá
Si dulci lacrima versá.
Ea facú unu semnu indata...
Si in pripa se aréta
O cocia aurita
Cu smarandu impodobita
Si cu róte usiurele
Din senine patru stele,
Trasa totu de pescioci
Inhamati cu hamu de flori.
Ea intr'insa mi se pune,
Câ-ci amorulu o repune,
Si p'a undeloru campie
Limpede si azurie,

Sbóra si mi se opresce
Langa tiermu, in susu privesce
C'o privire de amoru
La frumosulu ei pastoru.
Ea lu-chiama si-i promite
Dile albe, fericite,
O iubire infocata.
Dar amantulu totu nu cauta,
Nu se turbura de locu
Si i canta mai cu focu.
Ea, innalta si usióra,
Din cocia se cobóra
Se apropia si lu-chiama.
Junele n'o ié in séma.
Langa dinsulu se asiédia
Dragalasiu lu-desmerdéza
Si lu-róga sê privésca
Frumuséti'a ei cerésca.
Anim'a lui se batea,
Lacremile lu-pornea,
Dar cantá, mereu cantá.
Din'a se redica 'ndata,
Se preface maniata
Si se duce... dar revine
Innecata de suspine.
De iubirea cea nestinsa
Anim'a-i fiindu cuprinsa,
Catra elu s'apléca 'ndata
Cu figur'a-i rourata
D'o sudóre langurósa
Ce-o facea multu mai frumósa,
Si pe fruntea lui de june
Ardietória ea depune
Sarutatulu multu doritu...
Totu carmenulu a peritu
Si coc'a aurita
Cu smarandu impodobita
In adancu s'a cufundatu...
Din'a tristu a suspinatu!
Dar pastoriulu o privesce,
O saruta, se rapesce
De amoru-i dulce, blandu.
Ea i dîce lacrimendu :
„Pentru tine am perduto
Traiulu liberu si placutu ;
Pentru tine am lasatu
Unu imperiu minunatu ;
Numai pentru-a ta iubire,
Pentru simpl'a multiamire
Ca sê dîcu cu mangaiere
In amoru si in dorere :
Am unu sociu ce me iubesce,
Sociu ce sórtea-mi impartiesce,
Unu-intr'altulu noi traimu,
Mórtea chiar nesocotimu !“

Gr. H. Grãndea.

Gramatic'a.

— Comedia francesa in unu actu. —
De Eugeniu Labiche si Alfonsu Jolly.
(Urmare.)

Caboussat.

Ah, intielegu. Elu totu-de-una operéza su-
fulcatu.

Din'a lacului.

Blanca.

Numai câtu sê nu afe cumva, câ murgulu e bolnavu.

Caboussat.

O, eu sum liniscitu... Machut si-pricepe bine profesiunea... Elu are modrulu seu de a cautá in ochii animaleloru... Elu li deschide ochii si ti-spune: acést'a e o sclintitura!

SCEN'A XIII.

Totu aceia si *Machut*, apoi *Ioanu*.

Machut, aparendu in fundu.

Éta!... Am gatatu!

Caboussat.

Ce?

Machut.

I-am taiatu vên'a.

Caboussat.

Ai nimeritu-o!

Machut.

De intardîam numai dóue minute, bietulu animalu pierea.

Caboussat, a parte.

Sermanulu murgu, a patîtu-o pentru ne-sciinti'a mea ortografica.

Ioanu, intrandu cu unu blidu de varu in stang'a.

Éta varulu!

Blanca, a parte.

Oh! (Incetu catra *Ioanu*.) Arunca-lu pe dlu *Machut*.

Ioanu, uimitu.

Cum? Ce poruncesci?

Blanca, incetu.

Du-te!

Ioanu, a parte.

Apoi ce-mi pasa. (Trece langa *Machut* si vérsa varulu pe caputulu acestuia.)

Machut.

Vai, draculu tune 'n tine!

Blanca, catra *Ioanu*.

Neghiobule!

Caboussat.

Habaucule!

Ioanu.

Inse domnisiór'a mi-a spusu...

Blanca.

Eu?

Caboussat.

Cara-te, dobitocule!

Ioanu, iesîndu in drépt'a.

Me ducu sê cautu o peria.

Caboussat, catra *Machut*.

Iute, desbraca-ti caputulu!

Machut.

Multiamu! Va fi de prisosu...

Blanca.

Iute!

Caboussat, cu bucuria.

Dar desbraca-ti caputulu! (Lu-desbraca cu sil'a, si dá caputulu ficeei sale.)

Blanca, iesîndu cu caputulu.

Me ducu sê cautu o peria.

SCEN'A XIV.

Caboussat, *Machut*, apoi *Ioanu*, si *Poitrinas*.

Machut.

Intru adev eru, me deobligati pré multu... candu domnisiór'a *Blanca* vine insa-si sê-mi perie caputulu...

Caboussat.

La noi e asió...

Machut, a parte.

Se vede, câ suntemu in dílele alegeriloru...

Ioanu, intra rapede priu drépt'a.

Éta peri'a! (Se duce si peria caputulu lui *Machut*.)

Machut, respingêndu-lu.

Vai! Tu me pisci cu peri'a ta.

Poitrinas, intra prin fundu, aducandu intr'o batista mai multe hêrburi.

Ah, dragii mei!... Ce fericire!... Ce emotiune!... In fîa-care dí gasescu câte unu tumulus... sub persecu.

Ioanu, a parte.

Loculu meu ascunsu.

Poitrinas, scotiendu din batista o bucata de porcelanu auritu.

Uitati-ve la acést'a!

Ioanu, a parte.

Vai de minc! Éta salatiér'a aurita!

Caboussat.

Ce? (Uitandu-se catra *Ioanu*.) O cunoscu...

Poitrinas.

Literele de desuptu... unu F. si unu C.

Caboussat, a parte.

Franciscu *Caboussat*.

Poitrinas.

Aceste va sê dica *Fabius Cunctator*!

Caboussat, uitandu-se aspru spre *Ioanu*.

Cine a spartu-o?

Poitrinas

Románii, dieu!

Ioanu.

Ce buni au fostu Románii accia... Inse omulu acest'a descopere totu ce eu ascundu. (Ese.)

Poitrinas, aredicandu unu hêrbu de vasu

Éta unu altu fragmentu... Sciti ce a fostu acesta?...

Machut, apropiandu-se.

Sê vedu... (Retragându-se iute.) Lu-cunoscu.

Caboussat, totu asié.

Eu asîsdre!... (A parte.) Pentru ce ni-lu aduse aci?

Poitrinás.

E fórte raru! Unu lacrimatoriu... de pe timpulu decadintiei

Caboussat.

Asta?... (A parte.) Apoi fîa, nu-mi pasa! ... De ce sê-i stricâmu bucurî'a, déca lui i place convingerea acést'a?!

Poitrinás

Candu Románii pierdeau unu membru din famili'a lora, in acestu vasu si-adunau lacri-mele...

Machut.

Dieu!... Originalu poporu! (*Poitrinás* se retrage in fundu si asiédia tóte hêrburile pe al-mariu.)

Ioanu, vine din stang'a, catra *Machut*.

Éta caputulu dtale!

Machut, imbracandu-lu.

Multiamu... (Cautandu in buzunariu.) Dar unde-i episto'a mea? (Scotiendu-o.) Éta-o-ai!

Caboussat, a parte.

Scrisórea Blancei!... Sum salvatu!

Machut.

Eu ve parasescu... me ducu la alegatori... dar voi reveni aducandu-ti sciri nóue. (Ese prin fundulu de midiloeu.)

Caboussat, inceta catra *Ioanu*.

Nimernicule, vina iute inaintea mea!

Ioanu, cu frica.

Domnule?

Caboussat.

Aice, aice!

Ioanu, apropiandu-se.

Éta-me-su!

Caboussat.

Spune-mi iute, cum a ajunsu salatier'a aurita...

Ioanu, apropiandu-se.

Iérta-me... trebuie sê me ducu sê taiu lemne. (Ese iute in stang'a.)

SCEN'A XV.

Caboussat, *Poitrinás*, apoi *Blanca*.

Poitrinás, in fundu, arangiandu la almariu.

O bucata de sticla... de sticla!

Caboussat, a parte.

Da, da! Buteli'a mea.

Poitrinás, inaintandu.

Si totu-si se mai gasescu nescce magari, cari sustienu câ Románii n'au cunoscutu stic-

l'a... si inca taiata! Voiu scrîe despre asta o carte.

Caboussat.

Vei face bine.

Poitrinás.

Amice, ti-detorediu un'a dintre cele mai frumóse dîle ale vietii mele... Nu voi intardîa a face cunoscutu colegiloru mei... (Coregându-se)... colegiloru nostri de la academi'a de Etampes acestu mare evenimentu archeologicu...

Caboussat.

Buna idea!

Poitrinás.

Voiu propune sê se numésca o subcomisiune pentru continuarea sapatoreloru in gradin'a dtale.

Caboussat.

Nu, nu!

Poitrinás.

In numele sciintiei, dâ-mi iute o péna... negréla. (Merge la mésa,)

Caboussat.

Éta, aci-su tóte pe buroulu meu! (Lu-conduce la buroulu seu.)

Poitrinás.

A, dta te servi de pene de gâsca!

Caboussat.

Totu-de-una! (Accentuandu.) Unu obicei alu meu de patru-dieci de ani!

Poitrinás.

E pré móle... N'ai unu cutîtu de pene?

Caboussat, dandu-i unulu.

Da, éta-lu!

Poitrinás, taiandu pén'a.

Ah, Románii n'au cunoscutu sticla! (Tîpandu.) Vaiu!

Caboussat.

Ce ti-i?

Poitrinás.

Mi-am taiatu degetulu.

Caboussat.

Ascépta... in puicu... unu petecu de hartîa. (Legandu-i degetulu.) Vedi ce papusia ti-facu! Taci si rabda!... Éc' asié!

Poitrinás.

Multiamu, acuma ti-voiu cere unu serviciu.

Caboussat.

Ce?

Poitrinás.

Ca sê iai pén'a, si eu ti-voiu dictá.

(Va urmá.)

S A L O N U

Conversare cu cetitorii, la care potu asistá si amabilele cetitórie.

(N—nu.) Conformu promisiunii facute in numarul trecut me voi încercá a—mi dá parerea in unu obiectu interesantu si a nume voi tratá tem'a, cá din care clasa a societáti sê—si aléga tinerulu socia si ce calitáti sê aiba acést'a.

Despre acésta tema multu se póte vorbí si scríe, multe motive se potu aduce pro si contra si pentru acea departe se fia de mine a pretinde, cá parerea mea in acestu obiectu ar fi cea mai corecta. Dupa—ce inse o intrebare asié de importanta precum e si acésta, numai prin desbateri serióse si meditatiuni nepreocupate se póte chiarificá pe deplinu, mi—permitu a—mi desfasurá parerea in urmatóriele:

Nu se póte negá, cá in intielesulu celu adevratu alu cuventului, si abstragéndu de la legile civile si bisericesti, numai acea se póte numi uniune matrimoniala fericita si corespunditória legiloru naturei, care (unine) se baséza pe simpatf'a si armoni'a a dóue animi si spirite, si pentru acea ar fi de doritu, ca ori—care tineru, care se determina a primí tain'a casatoriei, sê aiba in vedere acestu adevéru constatatu de viétia.

Dorere inse cá in dílele nóstre cele mai multe casatorii se incheia din interese, care la acestu actu decideriu in viétia omului ar trebui sê aiba numai unu rol subordonatu, secundariu.

Casulu celu mai comunu, care obvine in viétia e, cá candidatulu de casatoriá, sê nisuesca a—si luá socia din o asié numita „familia de frunte“, „familia cu auctoritate si védia.“ Caus'a acestei nisuintie diace in acea cercustare, cá in timpurile presinte mai multu se considera interesele pecuniarie si alte avantagiuri, precum e protectiunea, castigarea de creditu mai estinsu, ajungerea la o pusetiune mai stralucita, decâtu lipsele cele adevérate a animei.

Inse de si datin'a sociala privesce casatori'a de unu midilocu, prin care tinerulu si—póte ajunge scopulu seu mai cu mare usioretate, totu—si mai nainte de a incheiá o casatoriá basata numai pe interese lumesci, tinerulu trebuie sê se cugete bine si sê fia precautu, nu cumva in locu de bunastarea si avantajiele sperate, sê—si creéze unu infernu pe acésta lume.

Déca unu tineru si—alege socia din cercuri mai „innalte“ decâtu de care se tiene si elu, e posibilu cá se va impartasi din avantajiele cautate, inse grigésca bine, sê nu aiba cauza de a se plange candu—va cá s'a insielatu, s'a „desamagitu.“ Si óre cum se póte insielá si desamagi unu tineru, care a intratu intr'o familia innalta?

Éta cum:

Familiele mai innalte in timpurile mai nóue au introdusu datin'a, de a estinde crescerea feteloru si la atari obiecte, care cadu afara de orizontulu mintii femeiesci si prin acésta micisóreza si cultur'a acea, care stâ in legatur'a cea mai strinsa cu chiamarea unei femei. Acésta e o crescere la care s'a lasatu afara din vedere viétia familiala si economi'a domestica si s'a pusu mai mare pondu pe viétia asié numita

„de salonu“ si pe chiamarea ratecita, de a brilá in societáti prin eleganti'a in maniere, conversare, dantiu etc. Urmarile unei crescere si culture de acésta natura usioru ni le potemu intipui; usioru potemu prevedé cá o atare féta, devenindu dómna de casa, dupa ce i lipsescu cunoscintiele despre economi'a domestica, nu—si póte sustiené auctoritatea si nu—si póte deprinde drepturile si detorintiele sale de supraveghiare facia cu servitóriele; economi'a domestica o conducu nescé persóne platite care si—au grige mai antáiu de sine si promovarea binelui familiei si casei dómnei si domnului seu pentru ele e unu lucru secundariu. Fiasce cine póte vedé de aci, cá ce se póte acceptá de la atare economisare.

Dar pe o féta crescuta astfelu nu numai lips'a cunoscintieloru si a istetimei, care se roceru de la o dómna de casa, o impedece in administrarea si arangiarea lucrurilor, care se tiene de chiamarea ei, fara si o vanitate deplorabilá, care dupa cugetele ei marginite nu—i permitu a „se dimité“ si a „se degradá“ la rangulu de servitória. Ce simtiesce in atari cercustari unu barbatu, care iubescé ordinea in casa si economi'a domestica acurata, usioru ni potemu imaginá. Dar atát'a nu e destulu, fara de cumva femeii i lipsescé in câtu—va si simtiulu bunu si tactulu, intr'atát'a e de nedelicata, câtu vanitatea acésta condannabila o esercita si facia de barbatulu seu si prin acést'a da ansa la discórdii, care de multe ori nici odata nu se potu curmá.

O atare casatoriá e cea mai nefericita pe lume, si déca sórtea defavoritória aduce cu sine cá o calamitate neprevédiuta derima starea materiala a barbatulu, si soci'a lui devine constrinsa a trai mai pe subtíre, totu—de—una face imputari sermanului seu barbatu, si mai alesu atunci, déca si ea a adusu sociulu seu ce—va avere, mustrarile devinu indicite. Din momentulu in care o femeia intru atát'a a vatematu relatiunea ácea delicata, care esista între barbatu si muieru, s'au ruptu tóte legaturele de amoru si confidinti'a si stim'a imprumutata nu se mai póte restitui.

Femei'a care cugeta si face astfelu, nici odata nu si—a iubitu barbatulu, e cea mai miserabila sclava a egoismului marsiavu, si—bate jocu de cele mai sante simtieminte si nici odata nu a potutu avé idea despre ce—va mai sublimu, nici odata nu a medítatu despre acea, ce insemnéza a convietiu in armonia, amóre si casatoriá fericita. O atare femeia in locu de a—si consolá si incuragiá pe sociulu seu lovitu de plagele sortii, lu—va parasí si—lu va lasá cu infidelitate, findu cá acum nu—i póte intinde o stare splendida, care pentru o femeia fara cultura de anima si sufletu e scopulu supremu in viétia.

Femeile nascute din familie innalte, crescute fara de a cunosce necesarile vietii, numai in abundantiá potu trai si nu vreu a scí si vedé cá câtu de schimbaciósá e sórtea omului. Nu vreu se pricepa, cá in diu'a urmatória si celu ce e asta—di Cresu póte devení cersítoriu, si asié averea materiala in sine nu e garantia destula pentru o viétia fericita.

De aci vedemu, cá casatoriile incheiate între

două persoane tineretorie de clase diferite, arare ori sunt fericite, pentru că numai amorul intim și neinteresat e în stare de a nimici diferențele rangului și stărei sociale mai splendide. Inse, precum ne poate înveția esperința de toate dăilele, atari casuri sunt foarte rare.

De multe ori se întempla că tinerul i-si ié socia din o clasa mai inferióra de câtu de care se tiene elu. Acésta o face séu din interese pecuniarie séu din presupunerea, că fét'a și famili'a respectiva i-si va tiené de onóre a fi în legature de afinitate cu unu tineru de o clasa mai innalta. Inse cari cugeta asié, de multe ori se desamagescu și pentru acea e de lipsa se ne ferim de extremități și se nu ne alegem de socia atare femeia, care nu are o tînta mai sublima, și mai ratiunala decâtu a brilá în societăți, a portá rolu mai mare de câtu care corespunde stărei sociale și materiale a barbatului seu, a criticá pe tóta lumea și a o tiené de ignoranta și stupida din impreuna cu sociulu seu cu totu, cu unu cuventu sê nu ni alegem socia cu pretensiuni mari și crescere ratecita. Dar déca trebuie sê ne ferim de o atare femeia, tocm'a asié sê incungiurâmu și erórea neroparabila și adeca sê nu ni luâmu socia idiota, fara crescere receruta, careia i lipsescu cunoscintiele cele mai necesarie pentru viéti'a sociala și cerculu în care are de a traí, pentru că femeia necrescuta, fara simtîri nobile, fara cultura de anima și spiritulu, fara cunoscinti'a chiamarei sale e și mai periculósa pentru liniscea și pacea vietii barbatului decâtu femeia cu cultura innalta, inse ratecita.

Pentru acea la alegerea de socia ar fi de a se observá urmatóriile:

Motivulu principalu alu casatóriei trebuie se fia totu-de-una amorulu și simpatia, ér interesele materiale și alte avantagiuri sê fia privite de lucru secundariu.

Tinerulu sê nu-si caute socia în cercuri innalte, cari au pretensiuni mari, fara de a avé și midilócele recerute spre satisfacerea acelor'a și fara de a avé cunoscintiele necesarie pentru condițiunea sociala de care se tiene tinerulu respectivu.

Fiasco care candidatu de casatória sê-si caute socia între acele viole modeste, cari promitu pucinu, inse au pretiu mare; care nici în privinti'a stărei materiale, nici în privinti'a culturii sociale nu stau de parte de fîtoriuulu loru sociu. Nu aléga nimenea pe acea despre care se vorbesce multu, fara pe cea mai pucinu cunoscuta; nu pe acea, care i-si imbia cunoscinti'a sa, fara pe acea cu care numai cu mare greutate poti face cunoscinti'a.

Tinerulu mai multu se preferoze în fiitóri'a sa socia virtutele domestice decâtu cultur'a innalta; nu imbie cu anim'a sa pe o femeia distinsa în societăți, fara pe un'a despre care se scie, că si-iubesce cu delicatétia parintii, fratii și sororile, se indura de cei nenorociti, respectéza pe totu omulu dupa meritulu si stărea sa sociala, cu unu cuventu tinerulu sê-si imbie amorulu seu unei femei, care are anima nobila, minte sanetósa și intrunesce tóte calitătiele, cari se receru spre a ferici pe sociulu și famili'a sa.

Totu tinerulu care vre sê fia fericitu și vre se guste binefacerile și liniscea unei casatorii întemeiate pe iubire și stima imprumutata, astfelu va face si-si va alege o socia, care nu va cercá placere în vestmintele elegante, în petreceri, dantiu și cochetaria, fara numai în amorulu și fericirea sociulu seu. Déca casatoritii se întielegu unulu pe altulu, atunci sunt fericiti

și de si ar fi constrinsi a traí între impregiurări materiale mai modeste, viéti'a loru va fi placuta, indestulita și senina.

CE E NOU?

= (*Tinerimea romana din Buda-Pesta*) e în anulul acest'a éra-si la naltínea chiamării sale. Neintielegerea, pentru care numerulu frumosu alu acestei tinerimi în anii trecuti au datu asié pucine semne de viéti'a, adi a disparutu dintre dinsi, adi e inlocuita prin concordi'a și fratietatea cea mai esemplara. Primulu pasiu facutu pentru acést'a infratire laudabila, a fostu conchiamarea unei adunări generale prin unu comitetu alesu din dnii M. Cirlea, G. Rudeu și G. Grozescu, la care adunare participara mai toti junii romani din locu, petrunsi de convingerea aceea, că ar fi timpulu, ca sê se curme odata dintre romani, atátu tineri câtu se betrani, discordia care a fostu pana acum, și este si adi caus'a, că natiunea romana a suferitu și suferé atát'a. În adunarea acést'a frumoasa, comitetulu din anulul trecutu alu Societătii „Petru Maioru“ si-a datu ratiotiniulu și demisiunea. În adunarea a dóu'a, sub presiedinti'a ad hoc a dlui M. Cirlea, s'a desbatutu partea generala a statutelor Societătii, tienendu-se ordinea cea mai buna. În adunarea a trei'a, s'a desbatutu statutele în specialu, primindu-se cu pucine modificări. S'au mai alesu o comisiune de cinci membri, care se compuna unu regulamentu alu Societătii. Totu în adunarea acést'a s'a primitu unanimu ca sê se serbeze prin unu banchetu, care s'a si tienutu în 4 a l. c. st. n. în „Bereri'a de iérna.“ Preste 40 de insi au participatu la elu, și din bucuria facielorú, și din toastele însufletite ne amu convinsu, că tinerimea din locu forméza acum unu corpu solidu și respectabilu, fiindu infratirea în adeveru indeplinita și seriósa. Deie ceriulu, se audímu despre tinerimea romana și din alte parti sciri totu atátu de imbucuratórie! — Ací trebuie se mai amintim unu actu laudabilu alu tinerimei romane din locu. În diu'a „totororú santilorú“, candu e datina în Pesta, a se pune cunune și flori pe mormintele iubitorú nostri, tinerimea rom. a cumperatu o cununa stralucita, infrumsetiata cu pantlice tricolóre natiunale supratase cu velu, si-a depusu-o în corpore pe mormentulu fia iertatului E. Gozdu, care s'a facutu, prin faptulu seu ultim, nemeritoriu pentru natiune. Tinerimea prin acestu faptu a storsu complacerea romanilor de ací, și credem, a natiunii întregi.

= (*Invitatiune.*) Membrii societătii „Petru Maioru“ sunt invitati a se intruní domineca în 12 l. c. st. n. dupa amédia-di la 3 óre în localitatea dlui juristu At. Barianu (Alte Postgasse nr. 1). Pest'a, 8 noevre 1871. Mihaiu Cirlea, presiedinte ad hoc. Georgiu Grozescu, notariu ad hoc.

+ (*Faptu frumosu.*) Dlu Badilescu, profesoru la liceulu Mateiu-Basarabu în Bucuresci, a facutu o colecta în Bucuresci în favórea scólei confesionale gr. or. în Sepsi-Santu-Georgiu, a carei resultatu e sum'a de 280 franci 34 centesime (133 fl. 48 cr. în v. austr.) Sum'a acést'a s'a transpusu prin consistoriuulu archidiececanu episcopiei bisericesci din S.-S.-Georgiu.

× (*Diplomatulu magiaru despre împacarea cecharmana.*) Cetimú în „F. L.“ că unu diplomatu mare magiaru, fu întrebatu, că de ce nu se amestéca din-

sulu în c ert'a cecha-germana, pentru c  ac est'a intereseza si atinge si pe Unguri. Elu se fi respunsu: „La ce s  smulgu pocalulu de la gur'a lui Hohenvart, pana ce dinsulu nu l'a golitu. De i lu-smulgu acum, dinsulu mai tard u ar crede, c  in elu a fostu vinu dulce de Champagne; lasu-lu inse ca s -lu beie, apoi se va convinge c  a beutu vinu de celu — amaru.“

= (* era o victima a amorului!*) Cetimiu în f i'a „Armonia“, ce apare în Romanu, urmat ri'a intemplantre trista: „D. V. Voitia în trecerea sa de la Bucuresci la Iasi, în n optea de 14—15 ajung ndu la Romanu, cu companionulu seu de voiagiu, trase la „Otelulu de Moldov'a.“ Ac i dlu Voitia fu visitatu de o ruda a sa, cu care convorbindu mai multu timpu afl  ocasiunea de a i spune c  e în stare de a se ucide, candu ar fi siguru c  dsi r'a, pe care e decisu a o lu  de socia, s'ar marit  cu unu altulu. Rud'a dlui Voitia luandu ac est'a declarare dreptu gluma, lu-încredint , c  dsr'a pe care o iubesc, s'a si logoditu deja. Dupa ac est'a convorbire, rud'a dlui Voitia se retrase, fiindu si  r'a înaintata,  r companionulu seu, care se vedea c -i cunoscea caracterulu, lu-privighi  pana la 3  re din d , candu ne mai potendu resiste somnului, adormi. Atunci dlu Voitia gasi momentulu favorabilu de a pune în executare nenorocit'a otarire ce si o formase de c te-va  re: deci prin o detunatura de revolveru, aplicata în gura, se omoi.“

Literatura si arte.

× (*Piesa noua romana pentru fortepianu.*) Primiramu dilele aceste de la dlu M. Klein din Aradu o piesa noua romana pentru fortepianu, intitulata „Suveneru de Mehadi'a“, compusa de dinsulu. Editiunea si formatulu e pe c tu se p te de elegantu. Ce se tie-ne de meritulu piesei, facemu numai atente pe on. c tit rie, c  totu dlu Klein a compusu si edatu si piesele „Rom n dalok“, din cari fia-cine p te însu-si apret  si pies'a ac sta noua. Noi din parte-ne o recomand mu publicului romanu, pentru c , dupa parerea n stra, e c tu de bine rees ta, dar si pentru interesulu ce lu-a aretatu si lu-ar ta dlu Klein facia cu melodiile n stre nationale.

= (*Serata musicala splendida.*) Dlu maresialu Filipescu a datu în septeman'a trecuta o serata splendida musicala, la care a participatu si Domnulu si D mn'a Romaniei. Înainte de dantiu s'au executatu diferite buc ti de musica vocala de artistii operei italiene. Asi  dsi r'a Fossa si dlu Milesi au tienutu cu rara perfectiune unu duetu din „Hugenotes.“ Dlu Milesi a cantatu romanz'a „la stella confidente“ acompaniatu de piano si vi ra. Dsi r'a Fossa a mai executatu în modu admirabilu ari'a ce  mare a Somnului din oper'a Africana. În fine dnii Patierno si Milesii si dsi r'a Fossa a mai tienutu unu tertietu din „Ernani.“ Fia-care dintre artistii însrati au primitu aplausele cele mai viue.

= (*Mormentulu lui Stefanu celu Mare.*) Reproducemu din „Uniunea liberala“ urmat riile: Avemu sub ochii nostri tabloulu facutu si litografatu de pictorulu P. Verussi, reprezentandu mormentulu lui Stefanu celu mare, si despre care amu vorbitu în unulu din nrile trecute. (Si noi. Red.) Ca s  recomand mu din nou publicului romanu posesiunea unui asemenea tablou, este, credemu de prisosu candu amu demon-

stratu de o dator a ce se impune fia-carui cetatianu pentru a av  în cas'a sa tablourile cari se rep rta la istori'a si la binef atorii neamului seu. Dar despre ceea ce voimu acum a vorbi este meritulu artisticu alu acestui tablou. Prim'a impresiune ce face spectatoriului, este o cunoscentia perfecta de perspectiva, care d  unu reliefu puternicu toturoru obiectelor; profunditate interiorului, unu jocu armoniosu de lumine si umbre, si duce astfelu ilusiunea în spectatoru pana a crede c  intr'adeveru se afla înaintea mormentului lui Stefanu celu mare, deca n'ar fi dimensiunile reduce ale tabloulu care vinu si i sdruncina ilusiunea. O litografia de meritulu ac st'a, pentru prima- ra a aparutu în Romania, astu-felu dar acestu tablou pe langa santieni'a subjectului care represinta, unesc si unu pasiu mare în progresulu artisticu la noi. On re si curagiu dar, dlui Verussi, care pe langa talentulu seu de pictoru ni mai desfasia unu altulu nou în litografia.“

Din strainetate.

□ (*Garibaldi*) a adresatu o epistola lui Franciscu Hugo, redactorele diurnalului „Rappel“ aparutu numai de curendu, în care si-esprima cea mai viua simpatia pentru „operatorii eroici ai Parisului“ (adeca pentru Comuna), si dice, c  lumea a fostu nedr pta facia cu dinsii, si crede, c  va veni timpul candu dreptatea ac sta li va d -o.

○ (*Statu'a Catalinei a II*) care se va redic  nu preste multu în Petru-pole, va cost  sum'a frum sa de preste 350,000 de ruble.

× (*Regimulu din Francia.*) dupa cum suna faim'a, lucra acum la unu proiectu de lege, prin care se esilieze pe toti membrii familiei Napoleoniane.

△ (* menii cei mai avuti.*) O f ia angleza însira pe toti  menii avuti, si numerulu acelor'a lu-incepe cu unu comerciant din Americ'a, a carui venitu curatu pe anu se urca preste 48 milio ne de franci. Alu doile dintre cei mai avuti e unu rusu, alu treile unu anglezu, care are posesiuni colosale în Indi'a orientala. Numele lui Rothschild e în acestu registru numai alu 14-le. — Intr'o f ia din Berlin cotim, c  în 1866 erau în Prusi'a de 144 de milionieri, si dintre acestia locuiau cinci-dieci si nou  în Berlinu.

= (*Bigamia.*) Unu telegramu din septeman'a trecuta ni impartasiesce, c  femeile din Utah au osmisu o deputatiune la Grant, presiedintele Americ ei de nordu, s -lu r ge ca s  partineasca bigami'a.  ca,  ra o dov da, c  Americ'a e patri'a contrastelor. În Turci'a femeile dorescu stergerea bigamiei, si în Americ'a vedemu acum contrariulu.

○ (*Inca ce-va despre Americ'a.*) Precum amu disu, Americ'a e patri'a contrastelor si a ideiloru celoru mai curiose. Afl mu ac i espusetiuni preste espusetiuni, care de care mai admirabila. Dupa espositiunea de cani, a urmatu espositiunea de paseri, apoi cea de copii marunti, apoi de  meni grasi si slabi. Aceste t te au servitu mai multu pentru petrecere si distragere de c tu pentru studiu. Acuma mai de curendu inse s'a tienutu în New-York espositiunea cea mai clasica, anume espositiunea de „vestiminte renovatesi potecite.“ Foile ilustrate din Americ'a ni-aducu cele mai interesante ilustratiuni despre espositiunea ac st'a.

‡ (*Anecdota despre Paul de Kock.*) Diurnalulu

„National“ ni relatéza următorii anecdota interesanta : „Inainte de acést'a cu câte-va decenii, unu englesu a caletoritu numai cu acelu scopu la Paris, ca sê cerce-teze pe Chateaubriand si Paul de Kock. Dupa-ce a cercetatu deja pe autorulu opului „Spiritul cristianis-mului“, care lu-a primitu cu multa afabilitate, a gra-bitu catra boulevardulu Saint Martin nr. 6, unde locuía scriitorulu lui „Monsieur Dupont.“ — „Mon-sieur, eu nu'mai pentru aceea am venitu la Paris ca sê te vedu pe dta si pe Chateaubriand.“ — „Fostu-ai la Chateaubriand?“ — intrebà Kock. — „Chiar de la elu vinu.“ — „Mi-pare rău — i dîse Kock — că dta ai inceputu-o cu friptur'a si o finesci cu sup'a.“

△ (*Trecerea foiloru engleze.*) De la resbelulu tre-cutu incóce, foile engleze au o trecere cu multu mai mare. „Daily Telegraph“ se tiparesce acum in 170,000 de esemplare, „Standard“ in 140,000, „Daily News“ in 90,000, „Times“ in 70,000, éra fói'a poporala „Lloyd Weekly News“ se tiparesce in mai multe esem-plare decâtu o diumetate de milionu.

+ (*Despre toaletele vechi.*) Desjardins dîce: In seclulu alu III-le si alu IV-le femeile din Panonia aveau acela-si portu care lu au asta-di romanele din Daci'a. Icón'a cioplita a femeii lui Vadilacus aréta destulu de chiaru portulu de atunci. Portau cositie straine in form'a unui chignon, legate de o coifara ovala de auru; in urechi aveau cercei grei in form'a unui clopotu, ér pe umere portau ornamente asemene epauletteloru militare; brazletele loru erau compuse din simburi increstati si aveau forma ovala, éra ane-lele erau scobite. Tóte aceste ornamente se afla nu numai pe icón'a cioplita a femeii lui Vadilacus, ci si pe alte esemplare ce se potu vedé prin musoe.

△ (*Mormentulu lui Goethe.*) In Berlin s'a for-matu unu comitetu pentru aredicarea unui monumentu grandiosu lui Goethe, cu statu'a lui de marmore, pen-tru care s'a destinatu respectabil'a suma de 30,000 taleri. E timpul ca sê ni aducemu aminte si noi de ilustrii barbati ai nostri!

¶ (*Artistii francesi.*) Saint-Saëns, Ravel si Elisa Dechamps, au fostu respinsi din societatea artistica din care faceau parte, fiindu că au datu reprezentatiuni in Baden-Baden.

Feliurite.

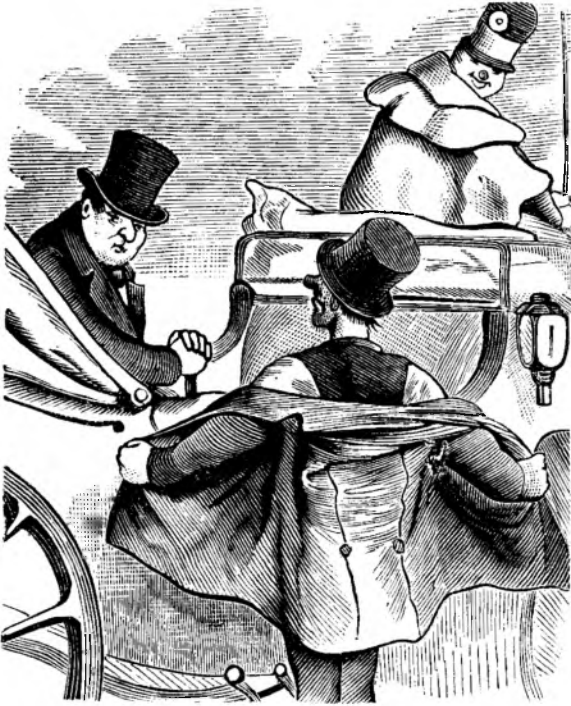
* * (*Ruinele cetății Deva.*) Ilustratiunea din frun-tea numerului presinte infatîsîcza un'a dintre cele mai interesante positiuni ale Transilvaniei romantice, rui-nole cetății Deva. Istori'a fondării sale se perde in opoc'a fabulosă a dîneloru, ér traditiunea pretinde a se fi fundata de regele Deccebalu, ceea ce se si póte afirmá cu destula positivitete. Orasiulu Deva multu timpu a fostu resiedintia principiloru Transilvaniei, ér asta-di e unulu dintre cele mai frumosi ele orasie ale Transilvaniei. Zelós'a inteligintia romana de acolo, de si mica la numeru, nu incéta a tiené pasi cu Roma-nii din alte parti in privintia desvoltării culturei na-tiunale, ceea ce s'a potutu vedé si anu cu ocaziunea primei adunări a Societății pentru fondu de teatru na-tiunalu, candu acésta juna Societate fu salutata cu o ospitalitate adevratu-romanéca.

△ (*Beethoven ca bucatariu.*) Primulu artistu alu lumei si-ostindea genialitatea sa si a supra lucruriloru domestice, pe cari le adusesse in confusiunea cea mai

esemplara, că-ci elu si in confusiune érá unu ingeniu. La elu nu érá iertatu ca sê curatie óre cine-va in casa; nu érá nimerui permisu ca sê mature podelole casei, pentru că aceste i serviau si de cosiu papireloru si epistoleloru sale rumpte. Scaunele i erau incarcate cu carti si note musicale. Vasele de comunu remaneau pe mésa de la unu prandiu pana la celalaltu. Déca caută dupa ce-va, facea numai caosu, că-ci amestecá scrip-te, sticle si vase una preste alt'a, si arare-ori aflá aceea ce caută, că-ci prin nepaciintia lui facea numai dis-ordine si confusiune mai mare. Elu fórtu desu pierdea câte ce-va, si de aceea o parte mare a ocupatiuniloru sale érá numai cautarea. Se certá apoi multu cu buca-tarés'a; de multe-ori o injurá pentru că ea ar fi caus'a maniei lui facéndu disordine, că-ci, dîcea, elu asié or-dine ar tiené cătu nóptea inca ai poté aflá aculu, déca ea nu ar disordiná tóte cele cu curatitulu ei. Caus'a principala a disordinei in care traica Beethoven, érá aceea că elu mai de atâtea-ori si-schimbá locuintia de câte-ori si-schimba omulu camesi'a, si asié dara nici-odata nu avea timpu destulu ca sê se puna cu totulu in ordine. Odata si-a perdutu unu operatu propriu, purisatu asemene de elu; sermanulu lu-a totu cautatu, certandu cumplitu pe biét'a bucatarés'a, si in urma, unde lu-a afluatu? ... in bucataria, invelitu in elu untu si elisa. In furi'a sa aruncá tóte óuele ce le avea, dupa bucatarés'a, si fiindu că de unu timpu incóce nu i mai placea bucatele cari i le pregatea ea, o alungá din bu-cataria, propunédu-si ca sê fie elu bucatariu. „Fier-tulu nu póte fi mai greu de cătu compunerea piése-loru!“ — dîse elu si plecá cu indestulire interna catra piatia ca sê cumpere verdetiuri, legume, carneturi etc. din cari apoi va pregati elu unu prandiu la care va chiamá mai multi amici ai sei. Presentandu-se óspetii, se inuimira vedéndu pe domnulu casei figurandu ca bucatariu. Pe capu portá o caciula alba, inainte avea unu siurtiu nelautu, cu unu cuventu, érá chiar ca unu bucataru, inse totu-si ti-para că e atare Cyclop in vre-o fauraria. De si ólele clocoteau si fripturile sfê-reicau la focu, totu-si pe timpulu recerutu nu se potú gatá nimicu, si necesitulu Beethoven' amenintia cu lingur'a si cu furcuti'a a supra cuptoriulu. Redicá si mostecá in drépt'a stang'a, dar mai multu si-frigea degetele si si-ardea fripturile. Óspetii, cu randiele góle, aseptau cu nepaciintia resultatulu acestei scene cla-sice, dar in urma, audíndu spargédu-se unu vasu dupa celalaltu, si mirosíndu fumulu friptureloru arse, disparura pe rendu unulu dupa altulu. In fine parasí si Beethoven bucatari'a, ca unu luptatoriu dupa bata-li'a sa gloriósă; inse invingerile lui erau fórtu amare. Sup'a érá tulbure si rea. Elu nu sciea, că spum'a tre-bue luata din óla, elu a lasatu ca numai carnea sê se fierba intorcédu mereu apa preste ea; friptur'a pros-pectá ca si candu ar fi friptu-o mamonulu infernului, si ca si candu ar fi predatu-o apoi hornariulu ca sê o mai afume. Dintre óspetii pucini căti au mai remasu, abié poteau gustá aceste bucate delicate pe caro Bee-ethoven nu potea sê le laude indestulu. Óspetii ar fi re-masu cum se cade flamendi, déca nu cereau pane untu si branza, si déca nu se recompensau pentru prandiuulu acesta reu cu vinurile escelente cari erau pe mésa. Urmarea acestui prandiu a fostu, că dóm'n'a bucatarés'a éra a ocupatu serbatoresce si cu triumfu bucatari'a, si artistulu nu s'a amestecatu mai multu in trebu-rile ei.

Glumesinupré.

Fórte usioru.

— Domnule, marí'a ta, rogu-te si du roculu acest'a pana la satulu vecinu!

— Bucurosu! Dar unde sê-lu lasu? Si cum lu-vei primí apoi dta éra-si?

— Fórte usioru! Déca n'ai nimica in contra, voi remané si eu in elu.

Gâcitura de siacu

de Stefanu M. Terebescénu.

ro-	Ca-	pu-	ru-	nu	di-	pe	po-
lu	lu	e-	eu,	scum-	po-	fa-	ne-
'n	u-	seu	bi-	bi	san-	nu	te
seu.	Mai	mai	ta	pa	ne	Dom-	Ste-
lu	ju-	De	tu;	ta	ne	tu.	bu-
ca-	va	pe	in	lup-	men-	tu.	lu
gn	ju-	râb-	in	san-	mor-	stra-	bi-
se	tu	nu	ra	de	sier-	tu-	men-

Se pôte deslegá dupa saritulul calului.

Cuvinte straine.

Domnulu: Domnisióra, cum ti-a placutu o ale-torí'a catra Petrosieni?

Domnisiór'a: Mi-a placutu multu! Unu *duelu* dupa altulu, si in fine acelu cumplitu *recepisu*! Mai cá devení *recitativa*. Noroculu meu, cá eram nitielu *arti-leriata*.

Deslegarea gâciturei de siacu din nr. 36:

Pana candu o Dómne inca,
 Pana candu voi mai vedé,
 Ca barbarulu ca o stanca
 Sê-mi sugrume mum'a mea?
 Pana candu o Dómne mare,
 Pana candu voi mai rabdá,
 Ca tiranulu 'ngamfare
 Se o calce 'n voi'a sa?

Post'a Redactiunii.

Dlui A. Déca atátu de multu ti-place domnisiór'a aceea, des-copere-i amorulu dtale in prosa, inse nu in versuri. Astu-felu si dins'a te va intielege mai bino.

Dnei E. D. Pré bucurosu. La prim'a ocaseiune. Multiamita pentru cele impartesíte.

S Supplementu: „Cavalerii Noptii“, tomulu V, còl'a XII.

Proprietariu, redactoru respundiatoru si editoriu: **IOSIFU VULCANU.**

Cu tipariu lui Alexandru Kocs in Pest'a. Piat'a Pesciloru, Nr. 9.